

Planxa de ferro, dibuix amb pintura antioxidant i paper rovellat, 1988-2008

Ajuntament d'Agramunt

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Diputació de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Consell Comarcal de l'Urgell

HORARI D'ESTIU
Del 21 de juny al 20 de setembre

de dimarts a divendres de 10 h a 13 h i de 17 h a 20 h
dissabtes d'11 h a 14 h i de 17 h a 20 h
diumenge d'11 h a 14 h

DIES DE TANCAMENT
1 i 6 de gener, 21 i 23 de març, 1 de maig, 24 de juny, 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU
L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per
als centres educatius.

AMICS DE L'ESPAI GUINOVART
Informació i subscripcions | Tel. 973 39 27 31

INFORMACIÓ I CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Reserva anticipada Tel i Fax: 973 39 09 04

PATROCINA

Pere Noguera

8 juny | 20 juliol 2008
Agramunt (Lleida)

Plaça del Mercat, s/n Tel | Fax: 973 39 09 04
25310 Agramunt A/e: info@espai.guinovart.es

(Fe) Aliatges ferrosos

Ferro: metall de transició; quart element més abundant a l'escorça de la Terra.
 Oxid: un metall més oxigen.
 Oxidar: alliberar electrons.

Cada matí regava papers que havia estès prèviament al terra, damunt de planxes de ferro. Un llit de fulles impreses, un llit de llibres de vell, de llibres d'escola de vell, irrigat cada dia en un gest precís. Rere seu, l'aigua els oxidava. Un gest damunt d'un altre. Natura sobre cultura. Vint anys després, aquells fulls de llibres de vell conserven, intocats i ferrosament fixats, el vermell rabios de l'òxid. Temps damunt de temps. Oxid damunt d'oxid.

Avui, Pere Noguera ha desplegat novament aquell llit de llibres de vell. Regar papers no perquè creixin les paraules, sinó per deixar que la natura sigui. *Deturar-se* vol dir 'no tenir pressa'. I la natura no en té, de pressa. Sortim tot just de l'edat de ferro.

Avui, mentre Pere Noguera em mostrava els seus objectes rovellats, a fora plovia. Una llarga cadena de coses parava la pluja. Objectes físics, tangibles, resistents i persistents, encadenats l'un a l'altre com el cercle de la vida o la vida en un cercle. Biga-estufa-gàbia-làmpada-cadira-llit-paella-pala: de casa a la cendra, una simbòlica de la matèria afectada pel temps. Estesos a terra, plovia damunt d'ells. Assistíem, en viu, a la química o el trànsit dels elements. L'aigua, natura líquida, alterant la solidesa de les coses i retornant els objectes a la seva matriu originària, la terra ferrosa. No és que el ferro oxidat tingui el color de la terra, és que la superfície de la Terra té l'element ferro en quantitats no gens menyspreables.

L'aigua queia. A dins, dues llargues taules amb un inventari d'objectes. Un tassa esbotzada. Un gruix d'escuma porosament cremat pel pes de les coses. Un mapa sota pedres, còdols de mar amb el rovell dels mesos. Plantilles tèxtils com formes humanes amb el pòsit del temps. I l'aigua, present en estat líquid. Monocrom d'aigua feta rovell. La matèria, deixada a ella mateixa, tendeix al monocrom. El paper, teixit orgànic; la pedra, pell mineral; el ferro, metall de transició. Tot és tot en la síntesi dels elements.

A la paret, una pell de brau, fèrreament obstinada, damunt de teixit gastat. I al terra, un feix de fulls de paper amb empremtes de rovell com el negatiu, intangible, que l'oxid dels dies n'ha buidat.

A fora, seguia plovent.

* * *

Regar paper, oxidat el temps, alliberar electrons. Saber esperar, observar. Qui ho diu, que l'artista ha renunciat al gest màgic de l'alquimista? Les instal·lacions de Pere Noguera demanen una certa capacitat de resistència a manera de naturalista: capturar el temps en els seus moments de trànsit, de química tangible. Pas i passatge. Mutació. Cicle. Oxidar el temps, alliberar electrons de temps és, avui, un acte de resistència.

Cristina Masanés

(Fe) Aleaciones ferrosas

Hierro: metal de transición; cuarto elemento más abundante en la corteza de la Tierra.
 Oxido: un metal más oxígeno.
 Oxidar: liberar electrones.

Cada mañana regaba papeles que había tendido previamente en el suelo, sobre planchas de hierro. Un lecho de hojas impresas, un lecho de libros de viejo, de libros de escuela de viejo, irrigado cada mañana en un gesto preciso. Tras de él, el agua los oxidaba. Un gesto sobre otro. Naturaleza sobre cultura. Veinte años después, aquellas hojas de libros de viejo conservan, intacto y ferrosamente fijado, el rojo rabioso del óxido. Tiempo sobre tiempo. Oxido sobre óxido.

Hoy, Pere Noguera ha desplegado nuevamente aquel lecho de libros de viejo. Regar papeles no para que crezcan las palabras, sino para dejar que la naturaleza sea. Pararse significa 'no tener prisa'. Y la naturaleza no tiene prisa. A penas salimos de la edad de hierro.

Hoy, mientras Pere Noguera me mostraba sus objetos oxidados, afuera llovía. Una larga cadena de cosas paraba la lluvia. Objetos físicos, tangibles, resistentes y persistentes, encadenados uno a otro como el círculo de la vida o la vida en un círculo. Biga-estufa-jaula-lámpara-silla-cama-paella-pala: de casa a la ceniza, una simbólica de la materia afectada por el tiempo. Tendidos en el suelo, llovía sobre ellos. Asistíamos, en vivo, a la química o el tránsito de los elementos. El agua, naturaleza líquida, alterando la solidez de las cosas y devolviendo los objetos a su matriz originaria, la tierra ferrosa. No es que el hierro oxidado tenga el color de la tierra, es que la superficie de la Tierra tiene el elemento hierro en cantidades nada menospreciables.

El agua caía. Dentro, dos largas mesas con un inventario de objetos. Una taza reventada. Un grueso de espuma porosamente quemado por el peso de las cosas. Un mapa bajo piedras, guijarros de mar con el herrín de los meses. Plantillas textiles como formas humanas con el poso del tiempo. Y el agua, presente en estado líquido. Monocromo de agua hecha herrumbre. La materia, dejada a sí misma, tiende al monocromo. El papel, tejido orgánico; la piedra, piel mineral; el hierro, metal de transición. Todo es todo en la síntesis de los elementos.

En la pared, una piel de toro, férreamente obstinada, sobre tejido gastado. Y en el suelo, un fajó de hojas de papel con huellas de herrín como el negativo, intangible, que el óxido de los días le ha vaciado.

Afuera, sigue lloviendo.

* * *

Regar papel, oxidat el temps, alliberar electrons. Saber esperar, observar. ¿Quién dice que el artista ha renunciado al gesto mágico del alquimista? Las instalaciones de Pere Noguera piden una cierta capacidad de resistencia a modo de naturalista: capturar el tiempo en sus momentos de tránsito, de química tangible. Paso y paisaje. Mutación. Ciclo. Oxidar el tiempo, liberar electrones de tiempo es, hoy, un acto de resistencia.

Cristina Masanés

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Pere Noguera

La inauguració tindrà lloc el **diumenge** dia 8 de juny a les 12.30 h

L'exposició romandrà oberta del 8 de juny al 20 de juliol de 2008

PROPERES ACTIVITATS

Exposició de Josep Ripoll
juliol-agost de 2008